

Aan de Caribische kust

Het is een mooie, zonnige zaterdag in het roze huisje aan het strand van Juan Dolio. Nanín en Alyssa zijn uit de hoofdstad, Santo Domingo, gekomen om het weekend bij hun opa en oma door te brengen. Nanín is een jongen van zeven jaar, een urolijke lachebek, met grote, expressieve, honingkleurige ogen. Hij houdt erg van tekenen en is dol op dinosaurussen. Alyssa is een sterk, rusteloos, nieuwsgierig, heel intelligent meisje van tien. Ze heeft dromerige, donkerbruine ogen die een klein beetje schuin staan. Ze houdt van tekenen, rekenen en kleien.

De kinderen hebben allebei veel zin om hun opa en oma te zien, die ze liefdevol Papino en Mamina noemen. Als ze zich eenmaal geïnstalleerd hebben in het schattige en uitbundig gedecoreerde huisje, besluiten ze vrij als de wind door het witte zand te rennen, vlak langs de branding van de rustige, blauwe, Caribische zee. De huisdieren van opa en oma, Nina, een mollige kat met een prachtige, zwart-witte vacht, en Druppy, een rustige, beetje gekke, karamelkleurige hond, rennen met hen mee.

Terwijl opa en oma op het terras ziltten uit te rusten, kijken ze vertederd hoe de kinderen zich vermaken. Zonder dat ze het in de gaten hebben raken de kinderen steeds verder bij het huisje vandaan. Na een tijdje zijn ze moe en duizelig van het rennen en springen op het oneindige strand, en laten ze zich uitgeput in het zand vallen.

De zon lijkt op een stukje gesmolten boter, en de dikke, witte wolken op slagroom.

'Pffff', zucht Alyssa, en ze zegt tegen Nanín dat ze honger heeft.

De jongen wrijft over zijn ingetrokken buik en lachend, zoals altijd, antwoordt hij dat hij ook honger heeft. Nanín haalt een pakje chocolate chip cookies uit zijn zak en Alyssa heeft in haar tas met roze palletjes een fles limonade, een paar kaasstengels, een groene appel en wat gesuikerde snoepjes in verschillende vormen: aardbei, kers en banaan.

'Jammie!' roepen de twee boeffjes hongerig.

Met veel liefde en een beetje samenzweerderig, delen neef en nicht hun lekkere hapjes met Nina en Druppy.

'Aaahhh, wat is het toch fijn om hier te zijn!' zegt Nanín.

Alyssa slaakt een zucht en knikt. Het frisse, Caribische zeewindje en het zachte, ontspannende geluid van de zee maakt hen doezelig en op het schone, witte zand vallen ze in slaap.

Een oud mannetje dat langs het water loopt met vers gevangen vis, onderbreekt de slaap van belhamel Druppy. Vervolgens worden Nina en de kinderen versuft wakker van het geblaf van de hond.

'O mijn hemel!' schreeuwt Alyssa.

'Wat is er? Wat is er?' vraagt Nanín geschrokken.

'Kijk naar de horizon!' antwoordt ze met een bezorgd gezicht. 'Het is heel laat en de zon gaat al onder. We moeten snel naar huis. En het lijkt ook wel of het gaat regenen. Sta op, laten we gaan!' Alyssa kan alleen maar aan het standje denken dat ze misschien gaan krijgen van opa en oma.

Terwijl ze zo hard rennen als ze kunnen, begint het flink te regenen. Alyssa en Nina barsten bijna in huilen uit: de een omdat ze bang is voor het standje en de ander omdat ze zo'n hekel heeft aan water. Intussen proberen Nanín en Druppy urolijk de dikke regendruppels op te vangen in hun wijd opengesperde mond.